

zellige sfeer zorgt ervoor dat het goed uit te houden is. De bel gaat en Ellen en haar klasgenoten zijn klaar voor vandaag. Terwijl iedereen elkaar groet en een plek afsprekt om elkaar te ontmoeten, gaat Ellen er meteen vandoor. Ze heeft de hele dag aan niets anders gedacht. Dat rare wezentje, wat ze niet kon plaatsen.

Ellen wordt begroet door haar klasgenoten die het nog steeds jammer vinden dat Ellen niet meegaat.

“De eerstvolgende activiteit die we plannen, dan kun je op me rekenen!” zegt Ellen wanneer ze de school uit wil lopen.

“We wilden morgen gaan ontbijten, zeven uur bij de bakker!” schreeuwt een van Ellens klasgenoten door de menigte heen.

Ellen kijkt nog een keer om en knikt. “Ja!” schreeuwt ze en trekt de deur van het schoolgebouw open. Ze sprint door het centrum en botst bijna tegen een fietser aan. Ze komt aan bij het bos waar ze die ochtend het wezentje zag lopen. Als het al een wezen was. Ellen besluit van het pad af te lopen en rustig het bos in te lopen. Ze gaat steeds een stukje verder het bos in. Ellen hoort wat geluid achter haar en besluit om te draaien. Een fietser stopt daar. Het is een oudere man die een paar tassen van de supermarkt aan zijn fiets heeft hangen.

“Is het wel verstandig dat je dat gaat doen?” vraagt de oude man.

Ellen fronst kort. “Mag ik geen boswandeling maken?”

“Pardon? Je noemt dat een bos? Het is maar een rij bomen met daarachter alleen gras. Fijne avond,” reageert de man nogal bot.

Ellen kijkt de man na. Ze draait zich om en kijkt het bos in. Een rij bomen? Dit is wel meer dan een rij bomen. Het is een enorm bos. Ellen besluit door te lopen, zeker nu die aparte man haar vertelde dat er alleen gras zou zijn achter dat rijtje bomen. Ellen loopt door en door en kijkt overal of ze iets aparts ziet. Ze kijkt achter zich en merkt dat ze een rij grote bomen ziet nu. Apart, want net had ze ruimte genoeg om te lopen. Ellen haalt haar schouders op en loopt weer door. Ze heeft geen idee waar ze zich bevindt maar blijkbaar is er niets te vinden. Ellen besluit dan maar terug te gaan en lekker thuis een film te kijken. Op dat moment hoort Ellen gekraak en ziet ze iets wegrekken.

“Hallo?!” roept Ellen terwijl ze om zich heen kijkt en probeert het geluid te volgen.

Zodra ze het wezentje weer ziet, zet ze het op een rennen. Ze sprint zo hard als ze kan, maar het wezentje blijft net buiten haar be-

reik. Ellen raakt langzaam de oriëntatie kwijt. Ze bevindt zich diep in het bos en begint te twijfelen aan de omvang ervan. Het lijkt veel groter dan ze zich kan herinneren. Na twee volle minuten rennen, ademt ze diep uit en ziet ze in de verte wat bergen. Ze loopt er naartoe en gaat zitten, haar hoofd rustend tegen een rots. Terwijl ze om zich heen kijkt, voelt ze spijt over haar impulsieve actie om zo diep het bos in te rennen. Plotseling hoort ze een geluid, een zacht gesnuif. Ellen schiet overeind en draait haar hoofd half om. Ze ziet niets. Voorzichtig stapt ze om de berg heen, op zoek naar de bron van het geluid. Daar, aan de andere kant, zit een jongen met zijn rug tegen een rots, met een groot notitieblok op zijn schoot. Zijn donkerbruine haar steekt alle kanten op, zijn huid is bleek en zijn ogen zijn donkerbruin en kijkt somber. Hij lijkt helemaal opgeslokt te zijn door wat hij op papier heeft.

"Ik wil je niet storen, maar weet jij toevallig hoe ik uit dit bos kom?" vraagt Ellen rustig terwijl ze langzaam naar de jongen toeloopt.

De jongen kijkt op. Hij ziet er een stuk menselijker uit dan Ellen in eerste instantie dacht. Hij bekijkt haar een tijdje.

"Gewoon teruglopen, dan vind je vanzelf de weg terug," antwoordt hij kalm. Hij richt zich gelijk weer op zijn papier.

Ellen tikt nerveus met haar vingers op haar broek.

"Je gaat me zeker een nieuwsgierig aagje vinden, maar waarom zit je hier helemaal in het bos?" vraagt Ellen.

"Omdat het hier rustig is. Waar zit jij meestal dan? Ik vind je wel een type voor de familie Balck, die vragen ook duizend vragen in een minuut," reageert de jongen nogal bot.

"Ik ken geen familie Balck, maar oké. Je bent duidelijk, tot ziens."

Ellen draait zich gelijk om en kijkt nog eens over haar schouder naar de jongen. Tot haar teleurstelling is hij weer bezig met zijn papier. Hij schrijft iets op en houdt verder nergens rekening mee. Ellen voelt zich op haar plek gezet en wil het hier niet bij laten. Maar ze besluit terug te lopen.

"Wacht."

Ellen draait zich gelijk om en kijkt naar de jongen, die is opgestaan en zijn spullen in zijn tas heeft gestopt. Hij loopt naar Ellen toe en ziet er een stuk vriendelijker uit dan een minuut geleden.

"Jij bent nieuw hier, zeker?" vraagt hij terwijl hij Ellen goed bekijkt.

“Een nieuweling? Hier in Maastricht bedoel je?”

“Nee. Goudhart.”

Ellen lijkt het niet helemaal te begrijpen. Wat is Goudhart nou weer en waarom denkt hij dat ze een nieuweling is?

“Sorry, maar ik ken geen Goudhart. Ik weet niet of je me voor de gek houdt.”

“Hoe ben je hier dan gekomen? Wat is jouw gave? Ben je al bij het koninkrijk geweest?”

“Hé, en jij zei dat ik veel vragen stelde in een minuut. Hoezo koninkrijk, we leven niet in de 15e eeuw,” antwoordt Ellen, die totaal niet snapt waar de jongen het over heeft.

De jongen begrijpt Ellen ook niet.

“Oké, dus jij wilt me vertellen dat je hier gewoon terecht bent gekomen zonder enige voortekens?” vraagt de jongen.

Ellen knikt. De jongen kijkt gelijk om zich heen.

“Je mag niet gezien worden. Ik neem je mee naar mijn vader. Die weet hier wel raad mee.”

De jongen pakt Ellens arm. Uit reflex trekt Ellen haar arm terug.

“Hé, laat dat! Ik ga helemaal nergens naartoe. Ik ga nu terug naar huis!” protesteert Ellen, die na een week genegeerd te zijn geweest, uit haar vel springt.

“Het is alleen voor je eigen veiligheid, maar wat jij wil. Als een van Azazels aanhangers jou tegenkomt, dan is het jouw probleem,” antwoordt de jongen.

Ellen trekt een wenkbrauw op.

“Azazel? Wie mag dat nou weer zijn?”

“Doet er nu niet toe. Het is hier niet veilig voor een normaal mens zoals jij. Geloof me, als ik je bij mijn vader heb gebracht, kun je veilig naar huis.”

Ellen slikt even. Ze heeft geen idee waar ze zichzelf in heeft gewerkt. Eerst ziet ze een gek wezentje lopen, dan wordt ze gewaarschuwd door een oude man en nu moet ze met iemand mee omdat het te gevaarlijk is. Ellen kijkt de jongen nog eens goed aan.

“Oké, stel dat ik met je meega. Wat heb ik daar dan aan?” vraagt ze.

“Nou, je kunt hier veilig vertrekken zonder dat een van de dorpsbewoners het merkt,” antwoordt hij.

Ellen twijfelt nog steeds. De jongen ziet er betrouwbaar uit.